

L-ovu při tavení skla posuzovati jako zodpovědnou práci dozorčí. S tím však nelze srovnati, že Josef L. při této práci za tavení uléhal k spánku, a nemění na tom nic, že v takových chvílích odpočinku žádal přidělené mu osoby, by ho zbudily. Za těch okolností bylo zbytečno, zabývat se ještě otázkou, zda bylo propuštění Josefa L-a odůvodněno též s hlediska § 82 písm. b) živn. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Právním usuzuje odvolací soud, že jde o důvody podle § 82 písm. b) f) živnost. řádu, opravňující zaměstnavatele k okamžitému propuštění takového zaměstnance bez výpovědi, jenž se ukázal nezpůsobilým k práci, k níž byl sjednán, a jenž vytrvale zanedbával své povinnosti. Správnost tohoto právního závěru není oslabena dovolatelovým tvrzením, že šlo jen o příležitostný spánek za šestnáctihodinové práce. Poukazuje-li dovolatel v této souvislosti k ustanovením zákona o osmihodinové práci ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n. a k prováděcím předpisům k tomuto zákonu ze dne 11. ledna 1919, čís. 11 sb. z. a n., nelze toho dbáti, neboť na jedné straně rozhoduje nezpůsobilost k ujednané práci, a na druhé straně jest vytrvalé zanedbávání povinností posuzovati podle povinností, k nimž se zaměstnanec smluvně zavázal. Tedy v obou případech nesejde na tom, že při svrchovaně zodpovědné a při L-ově pokročilém, a snad i tělesnou sešlostí provázeném věku v poměru k fyzické námaze jistě velmi náročné práci, se které L. už nebyl, (§ 82 písm. b) L-ovy služební poklesky jsou snad omluvitelné po lidské stránce, nejsou však omluvitelné po stránce služebního poměru, jenž zná jen umluvenou činnost, tedy bere zřetel jen na to, co si zaměstnanec ujednal, k čemu se smluvně zavázal. Zanedbává-li služební povinnosti vytrvale, není zapotřebí ptáti se po příčině a po omluvitelnosti tohoto zanedbávání.

Čís. 9382.

Ten, kdo byl dříve oprávněn k zadržení věci, nemá nároku na dražební výtěžek, byla-li věc exekučně prodána ve prospěch jiné na ní vázající, exekučním zástavním právem vybavené pohledávky.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1929, Rv I 112/29.)

K vydobytí pohledávky žalované firmy proti Kamile Sch-ové byl zabaven hoblovací stroj. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalující firma na žalované uznání přednostního práva na ukojení z výtěžku za zabavený stroj, tvrdíc, že má ke stroji zadržovací právo. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: § 258 ex. ř. přiznává žalobní právo třetí osobě, jež není v držbě věci. Avšak z údajů žaloby vyplývá, že žalobkyně uplatňuje k zabavené věci zadržo-

vací právo podle čl. 313 obch. zák., musí ji tedy míti alespoň v úchově, takže předpoklad žalobního práva podle § 258 ex. ř. není splněn. Tento názor zastává také Fürstl ve svých vysvětlivkách k ex. ř., kdežto Neumann ve svém Komentáři k ex. ř. má za to, že oprávněný ze zástavního nebo z přednostního práva, jenž jest v držbě práva, může své právo uplatňovati žalobou podle § 258 ex. ř. V případě, o němž tu jde, však přichází dále ještě v úvahu, že žalobkyně jako přednostní právo uvádí zadržovací právo podle čl. 313 a násl. obch. zák. Podle ustálené judikatury (viz čís. sb. 5026, 5435 n. s.) nelze uplatňovati zadržovací právo žalobou podle § 258 ex. ř., nýbrž žalobou podle § 37 ex. ř. (sr. poznámka 2 k § 37 ex. ř. vydání Kompassu).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud, obíraje se důvodností žaloby, kterou správně považuje za žalobu podle § 258 ex. řádu, zkoumá především, zda jest dovolatelka k podání této žaloby oprávněna, a vytýká nejen stranám, nýbrž i rozsudku soudu první stolice, že se obíraly výhradně jsoucností smluvního práva zástavního, což odvolací soud považuje pro rozhodnutí rozepře za nezávažné, ale neobíraly se otázkou, zda je žaloba podle § 258 ex. řádu důvodnou, ano jest jí uplatňováno kupecké právo zadržovací podle čl. 313 a násl. obch. zák. Dovolatelka opírala žalobu jen o zadržovací právo, ale to jí, jak dovolací soud uznává, nepřísluší. Kromě ostatních ve čl. 313 obch. zák. uvedených zákonných předpokladů kupeckého práva zadržovacího jest jeho předpokladem, by větitel měl v době výkonu řečeného práva movitou věc ve své úchově, nebo jinak byl s to, s ní nakládati, nemá tedy ten, kdo před tím k zadržení byl oprávněn, nároku na dražební výtěžek, byla-li věc exekučně prodána ve prospěch jiné na ní vážnoucí, exekučním zástavním právem vybavené pohledávky, jak zjevno i z ustanovení § 286 ex. řádu. Dovolatelka sice tvrdí, že má dosud právo sporným strojem volně nakládati, poněvadž ve skutečnosti zůstal dosud v její úchově, an stojí přesně tam, kde dříve stál, a poněvadž její zřízenec byl ustanoven soudním uschovatelem stroje, při čemž však že nepozbyla jeho detence. Ale tímto tvrzením ocitá se v rozporu se svým vlastním tvrzením žaloby, podle kterého byl řečený stroj soudně zabaven a ve dražbě prodán, není tedy ani v držbě, ani v detenci dovolatelčině, a zejména jím nemůže dovolatelka volně nakládati. Nebylo tedy zadržovací právo žalobkyně prokázáno pro nedostatek svrchu uvedeného předpokladu. Proto byla právem žaloba podle § 258 ex. ř. zamítnuta a nebylo zapotřebí obírat se právní otázkou, zda žalované skutečně přísluší ke sporné věci smluvní právo zástavní vedle jejího exekučního práva zástavního.

Čís. 9383.

Podle zákona není nájemník povinen hraditi t. zv. »běžné« opravy najaté věci ze svého, i když jsou nutné. Ke zvyklosti, vytvořivší se v tom